

Cennetin Son Saatleri

Bahtiyar ASLAN

Bir aynanın önünde oturmuyorum, bunun bilincindeyim. Fakat yine de kendimi görüyör, kendimle sohbet ediyör. Bunun nasıl olduğunu tam olarak bilmiyör. Kimi acılar, ağrılar, korkular, eksilmeler, bölünmeler, parçalanmalar, yitirişler, bitişler -aklınıza benzer daha ne geliyorsa- insanı sebepsizce bir durumun içine, izahı olmayan bir değişime, dönüşüme veya yepyeni bir oluşuma çekebilir. Benimki biraz acıdan, biraz eksilişten, biraz yitirişten, bitişten, bölünmeden... Hepsinden biraz... Biraz hepsinden, biraz hepsinin dışından, ötesinden...

Kasaba ve cırcır böcekleri... Muhayyilemde sonsuza kadar yaşayacaklar, çoğalarak, değişerek, uğultuyla yabancılaşarak belki. Kasaba, caddeler boyu sıralanan çam ağaçlarından ve o çam ağaçlarının dalları arasına gizlenip seslerini yaz sıcaklığının şiddetine ayarlayarak çığlık çığlık bağırın cırcır böceklerinden ibaret. On iki yıl geçmiş üstünden. Bu on iki yıl boyunca o çığlıklar beynimde yankılanarak çoğalmaya devam etti. Artık içinde bir yerde yüksek kayaların şekillendirdiği bir vadi olduğundan eminim. Sesler gelip çarpıyor vadinin bir duvarına, bölünüp çoğalarak gidip karşı duvara vuruyor. Sonra tekrar bölünüp çoğalarak geri dönüyor. Kasaba, benim içimde böyle yaşamaya devam etmiş on iki sene.

Neden ve nasıl çıkıp geldiğimi bilmiyör. Dedim ya, acıdan, eksilişten, yitirişten...

Bodur çamların arasından sesleri içimde biriktire biriktire geçip gittim. O küçük zeytinliğin içinden serinleyerek, kulaklarımdaki uğultuyu toz silkeler gibi uzaklaştırarak geçtim. On iki yıl önceki izlerimi aradım. On iki yıl önce çıkıp gittiğim mevsimde, çıkıp gittiğim saatte kapının önüne geldim, durdum. Yavaşça aralandı kapı. Karşıdaki odanın penceresinden vuran ışığın içinde kendimi gördüm. Oldukça zayıftım. On iki yıl önce çok zayıf olduğumu hatırlıyorum şimdi. Bir an durdum eşikte, beni içeri buyur eden sesi, sesimi sınıyorum. Bir yandan da hatırladığım şeyi mi gördüğümü, gördüğüm şeyi mi hatırladığımı düşünüyör. Kendime sesleniyör içerden, alışkanlıkla

orada, eşikte eğlenerek neyi sınıdığımı, ne düşündüğümü bilerek. Demek pek bir şey değişmiyor zamanla. Bir terlik uzatıyor eşiği atladığımda, yeşili uçup gitmiş, grileşmiş, eski, bez bir terlik bu. Hatırlıyorum. Gördüğüm için hatırlıyorum yahut hatırladığım için görüyorum. Terlikleri ayağıma usulca geçirip yürüyorum karşı odanın kapısından süzülen ışığın içinden. Birkaç adım sonra sağdaki salon kapısından geçeceğimi ezbere biliyorum. Penceresinden ışık sızan odaya hiç girilmeyecek. Son geldiğinde, son kez orada uyuyan bir annenin ayak izleri var halılarında. Bir daha gelmeyecek olan bir annenin. Yerde katlanmamış bir seccade olduğunu biliyorum, duvara yakın. Onda da alınının, ellerinin ve dizlerinin izi var.

Geçip karşılıklı oturuyoruz. Sehpanın üzerinde sigara izmaritleriyle dolu bir küllük, hemen yanında birkaç paket sigara ve iki tane de çakmak var. Her zaman tedbirli oldum. Ne olur ne olmaz, gecenin bir saatinde sigarasız kalmamalım. Paketlerden birini alıyor, içinden bir sigara çekip dudağına yerleştiriyor, ikramda gecikmenin mahcubiyetiyle paketi bana uzatıyor. “Bıaktım” diyorum. Gülümsüyor, “şiiir?” diyor. “Onu da” diyorum, “yazmıyorum artık, yazamıyorum”. Buna inanmak istemiyor önce. İnanıyor sonra. Ama ikna olmuyor. “Yazmıyorum, yazamıyorum” diye tekrarlıyorum. Öyleyse beni buraya çeken, onca zaman sonra tutup getiren ne? Onu anlayamıyor, anlayamıyorum.

Odanın batıya bakan penceresinin önünde kahverengi, kıvrık çizgilerle süslenmiş kadife yüzlü bir kanepeler var. Bunu hatırlıyorum. Çekip gitmeden önce son kez önündeki solgun halıya oturup sırtımı dayadığım kanepeler bu. Ben giderken o kanepeler gibi, arkalığına serilmiş allı morlu yazma gibi, köşedeki dikişleri eskiyip patlamış minder gibi -annemden kalan tek gerçek şey o- o da gidememiş, kalakalmış bu evin içinde. Bana öfkeli bu yüzden aslında. Bu kanepenin önünde saatlerce oturduğumu hatırlatıyor bana o son ikindide. Bir uzun ikindi olmuştu, ölümler gibi.

Kapı çalındığında gelenin kim olduğunu biliyordum. Tam dört yıl boyunca merdivenlerde aynı ayak seslerini, aynı fısırtıyı bekleye bekleye, her an bütün varlığımla o sese, o fısırtıya bağlı yaşadım. Başka hiçbir sesin, hiçbir fısırtının kapıya yaklaşmasını istemeksizin... Geldiği zaman ardı sıra bir dünyayı, cenneti, şiiirler doğuran bir anlamı da getirirdi. Günlerce hiçbir şey yapmadan oturur fakat hiç usanmazdık. Dört yıl boyunca bu evi varlığıyla cennete, yokluğuyla cehenneme çevirerek yaşadım içimde. Sonra o son gün gelip çattı işte. Geldi ve o kanepelere oturdu. Tam karşısında her şeyi bilen bir sessizlikle oturuyordum. Cennetin son saatleriydi bunlar. Hiçbir şey söylemeden yanına çağırdı beni, ellerimden tutup oturttu dizlerinin dibine, sonra başımı çekip aldı, dizlerine yasladı. Saçlarımı koklayarak ağladı, ağladı, ağladı... Ağlarken uyuyuverdi sonra işte. Saatler akıp geçti böylece. Gidiş

vaktinin geldiğini ben söyledim uyandırıp.

Çıkıp gittik evden. Onu bir yerden, kasabanın dışından bir yerden uğurladım. Nereye? Nasıl? Neden? Sonra ben de gittim. Başka, uzak, kimsesiz bir yere. Nasıl? Neden? Sorular dolusu bir ayrılıktı bu, kopuş, kırılış, parçalanıştı. Belki yok oluş... İkimiz de bir sonu olmadığını biliyorduk. Bir yerde bu soruların cevabı hiçbir zaman olmayacak, verilmeyecekti. O sorular içimizde duvarlara çarpa çarpa çoğalacak, gidip gelecek ama hiçbir zaman cevaplarını bulamayacaktı. Bu, böyle güzeldi!..

Her şeyi biliyor. Dinlerken gülümsüyor. Gidememiş. On iki yıldır oracıkta, o evin içinde hatıraları çoğaltıp yaşatarak... Biz kapıdan çıkarken bir umut beklemiş geri dönmemizi. Belki yolda vazgeçerler diye geçirmiş içinden. Her şeyi uzun uzun anlatıyor. Yine eskiden olduğu gibi erkenden kalkıp giyiniyor, kahvaltısını yaptıktan sonra bekliyormuş. Etrafı derleyip topluyor, sehpalardan üstündeki kitapları kapatıp kaldırıyor. Sabahlara kadar okuyup yazmaktan da vazgeçmiyormuş. “Yazıya inanıyorum” diyor. İncancını koruması hoşuma gidiyor. Bir yandan da üzülüyorum onun için. Artık bir gerçekliği ve geçerliliği kalmadığını söylemek geçiyor içimden, vazgeçiyorum. Bunu duymak -hem de benim ağzımdan- onu öldürebilir. Kim yaşarken on iki yıl önce ölmek ister ki? Mutsuzlar mı? Yenilmişler mi? Parçalanmışlar mı? Yitirmişler mi? Kim?

Bu sabah da erkenden kalkıp ortalığa çeki düzen vermiş, beklemeye başlamış. Bu sefer koridorda kendi ayak sesini duyduğunda delirdiğini düşünmüş önce. Sonra sebepsizce, geldiğimi anlayıvermiş. Fakat hiçbir şey bitmiş değil, güneş henüz çekilmeye yüz tuttu dağların ardına. Ufkun kızıllığı yavaş yavaş tüllerden süzülüp doldurmaya başladı odayı. Karşı duvarda bir kanama. “Birazdan gelir” diyor tam bir adanmışlıkla, inanmışlıkla. “Hatırlıyor musun, bir kere daha gitmişti, haftalar, aylar boyu gözükmemişti. Bunun bir son gidiş olduğunu düşünmüştün sen. Fakat bir sabah ansızın çıkıp gelmişti. O gün ne kadar ağladığını hatırlıyor musun?” diyor. Gerçekten gitmiş, haftalar, aylar boyu görünmemiş miydi? Gerçekten bir sabah çıkıp gelmiş, boynuma sarılıp ağlamış mıydı?

Bunları konuşurken güneş yavaşça dağların ardında kayboluyor. Cırcır böceklerinin sesini kesilirken duyuyorum tam da. Eve gireli sanki bütün böcekler susmuş gibi tek bir ses bile duymadım. Ne düşündüğümü biliyor. Belki de o düşünüyor aslında da ben biliyorum. “Ben” diyor, “duyuyorum”. Böcekleri duyuyormuş. “Alıştım” artık diyor.

Koridorda bir ayak sesi, bir fısırtı. İkimiz birden kalkıp kapıya yöneliyoruz. Koridoru nasıl bulduğumu, nasıl geçtiğimi bilmiyorum. Kapıyı açıyorum titreyen ellerimle. Dizlerim titriyor. Düşebilirim. Düşebilir ve oracıkta ölebilirim. Karşımda duruyor. Küçük, zayıf bir çiçek var parmaklarının

arasında. Dolaşırken koparmış olmalı yol kenarından. Bunu her zaman yapar. Küçücük bir çiçekle gelir. Öper ve dizlerime koyar ben oturunca. Fakat bu sefer beni görmedi, gidip boynuna sarıldı. El ele salona geçtiler. Bir süre hareketsiz kaldım koridorda, sonra arkaları sıra ben de girdim salona. Her zamanki yerine oturdu ikisi de. Ben ikisini de görebilmek için kapıya yakın bir yere, yemek masasının sandalyelerinden birine, eğreti bir oturuşla oturdum. Aynı bildik hüznü duruyor ikisinin arasında. Sevginin, inanılması güç noktaya ulaştığında bir imkânsız haber vermesinin hüznü bu. En iyi bildiğim şey. On iki yıla rağmen unutmamışım. Orada, ikisinin arasında kesifleşiyor, kaskatı duruyor. Uzansam dokunabilirim. O da hissediyor bunu. Dönüp bana bakıyor, kendime bakıyorum on iki yıl öncesinden bir anlamda. Kalkıp çay getiriyor, getiriyorum. Bir bardak da masaya, benim önüme koyuyor. Fakat o hiç fark etmiyor beni, görmüyor. İkisi de çok mutlu, ikisi de çok hüznü. Mutlulukla hüznü iç içe. İkisi için de zaman durmuş gibi. Her şey sonsuza kadar tam da o anda olduğu gibi yaşayacakmış gibi. Fakat her şeyin değişeceğini, bu kapıdan bir gün son kez çıkıp gideceklerini biliyorum. Onlara on iki yıl sonrasını, beni göstermek istiyorum. Gidip usulca kendime dokunuyorum, silkinip uyanmasını istiyorum. O ise uykusunda sonsuz bir hüznü ve mutluluk içinde yüzmeğe devam ediyor.

Gidip kanepeye uzanıyor biraz sonra. Yürüyerek gelmiş her zamanki gibi. Yorulmuş sıcakta. Birazdan uyuyacak, ikimiz de biliyoruz. Pencereden hafif bir rüzgâr esecek, üşüyüp ürperecek. Kalkıp incecik bir çarşaf örtmek gerekecek üstüne. Böylece her şey yok olsa. Bu çarşafın örtülmesiyle bütün zaman, bütün aralık örtülse. Uyansa, geleceği, geleceğin içinden beni bir vehim gibi görmekten kurtulsa ... Evet, bir vehim olduğumu düşünüyör şimdi. Biliyorum. Ben de onun geçmiş olduğunu düşünüyorum. O da bunu biliyor. Vehimle geçmiş arasında öylece duruyoruz uyurken yüzüne inen meleğe bakarak. Bu meleği gördükçe bir vehim olduğuma inanmaya başlıyorum. O ise gelecek düşüncesinden iyice kurtuluyor. “Nasılca çekip gideceksin” diyor bana, “hiçbir vehim kalamaz aramızda”. Bu anlarda benden nefret ettiğini hissediyorum. Bunu o da hissediyor. Bunu, o olarak ben hissediyorum.

Kanepede uyuyan meleğin yüzüne dökülen saçları karanlıkta bile menevişleniyor. Kalkıp salonu ikiye bölen ahşap kapıdan geçiyoruz. Bir daha uyanmayacak sabaha kadar, ikimiz de biliyoruz. Uzun uzun, sessiz sessiz konuşuyoruz. Sonunda vazgeçiyoruz ikimiz de. Kalkıp gitmem gerek belki de. Onun yazıya daldığı bir anda kapıdan usulca süzülüp koridora çıkıyorum. Son bir kez içeriye, meleğin uykusuna bakıyorum. Dışarıda ay var. Şavkı yüzüne vurmuş. Saçlarının kıvrımı yanağını gölgeliyor. Her şeyden vazgeçip orada kalabilir, başucuna oturup sonsuza kadar bekleyebilirim. Böylece içerde yazmaya devam edenle aramızdaki bölünme de son bulabilir. Yahut da onu da

alıp gidebilirim meleği uykusunda bırakarak. Yine bölünmüşlüğü bitirebiliriz. Ama her iki hâlde de acı ve yitiriş, acı ve eksiliş son bulmayacak, biliyorum.

Çıkıp bahçedeki tarhları yokluyorum ay ışığında. Çiçekler yeşermiş ama hepsi henüz tomurcuk. Tek tek bütün fidelere eğiliyorum. Ta köşede, duvarın dibinde açmış bir tek çiçek, bir horozibiği buluyorum. Koparıp çıkıyorum merdivenleri, aralık bıraktığım kapıdan süzölüyorum. Koridorun ışığını açıp bakıyorum, yeşilden pembeye henüz dönüyor. Götürüp meleğin başucuna bırakıyorum. Eğilip saçlarını kokluyorum. Bu kokuyu sonsuza kadar taşımak istediğimden iyice içime çekiyorum. Boğazım düğümleniyor, ellerim titriyor. Gözlerim doluyor. Bir damla kayıp yanağına düşüyor. Usulca süzölüyor yanağından çenesine doğru. Uykusunda bunu hissediyor, elinin tersini öylesine gezdiriyor yüzünde. Toparlanıp çıkıyorum.

Sabaha karşı uyanacak biliyorum. Önce adımı seslenecek. Sonra başını çevirip yastığın üstüne bakacak. Bir çiçek bulacak. Bunun horozibiği olduğunu bile bile öpüp tekrar başucuna koyacak. Bense durup bakacağım şiirini henüz bitirmiş hüznü bir şairin gözleriyle.

Ben?